

[Fogh Rasmussen]

tomatiske regulering af en række ydelser ændres til en fast 2 pct.s regulering, dernæst, at stoppet for reguleringen af dagpengene forlænges, for det tredje, at bidraget til dagpengefonden sættes op, og endelig for det fjerde, at medlemsbidraget til arbejdsløshedsforsikringen forhøjes.

I tilslutning til de bemærkninger, som nu er faldet, hovedsagelig af kritisk art, er det væsentligt at få slået fast – der er i hvert fald ingen grund til at skjule det – at disse forslag naturligvis er et led i den samlede økonomiske politik, som regeringen har lagt frem. For det første er forslagene naturligvis et led i den indkomstpøolitik, der er taget hul på, og for det andet er forslagene udsprunget af nødvendigheden af, at der skal være nulvækst i de offentlige udgifter.

I forlængelse af dette er der naturligvis heller ingen grund til at skjule, at en række af disse forslag, som indeholder et sparesigte, selvfølgelig vil gøre ondt, men det kan ikke være anderledes, når der skal ryddes op i de økonomiske problemer.

Det spørgsmål, som kritikerne imidlertid alt for sjældent stiller sig, er: hvordan ville udviklingen have været, hvis der overhovedet ikke var blevet grebet ind over for stigningen i de sociale udgifter?

Det spørgsmål, man må stille sig, er: ville vi i virkeligheden ikke have stået i en endnu værre situation, hvis der ikke allerede på et tidligt tidspunkt var gjort forsøg på at lægge visse begrænsninger på stigningstakten i de offentlige udgifter?

Svaret er jo, at så ville de offentlige finanser have været i en endnu værre situation, og så ville det have været endnu sværere at finansiere de nødvendige offentlige sociale udgifter.

Jeg synes, det er væsentligt at fremhæve, at samtidig med at regeringen med disse forslag forfølger det sigte at stoppe væksten i det offentliges udgifter, er der i pakken indeholdt en række forslag, som forbedrer situationen for en række udsatte grupper. Jeg tænker på, at det af den aftale om den økonomiske politik, som er lavet, fremgår, at pensionisterne fortsat vil have en automatisk regulering, at statens uddannelsesstøtte fortsat reguleres, at efterlønsmodtagere får en lettelse i deres bidrag til forsikringen.

Der er altså for en række af de grupper, som man med rette kan kalde de svagt stille-

de, tale om, at de i forhold til andre får nogle forbedringer. Det er der ikke talt så meget om. Men det er væsentligt at fremhæve specielt i en situation, hvor der af dem, der taler om, at regeringens økonomiske politik i særlig grad jager de svage stillede, sjældent gives os en afgrænsning af, hvem der egentlig er de svagt stillede. Nu har jeg nævnt nogle grupper af svagt stillede: pensionister, uddannelsessøgende, efterlønsmodtagere, om hvem vi kan påvise, at de i forhold til andre bliver stillet bedre.

Om forhøjelsen af bidraget til dagpengefonden skal jeg sige, at der i denne forhøjelse ligger det pædagogiske, at når dagpengefonden udsættes for større udgifter, er man også nødt til at kræve nogle større indtægter ind til den. Det pædagogiske ligger i, at på den måde stimuleres opmærksomheden om, hvordan sammenhængen er imellem dagpengefondens udgifter og de nødvendige indtægter. Det kan måske nok ligne et cigarkassesystem, men det kan som sagt også have nogle pædagogisk fornuftige sider at indføre sådan nogle husholderiske principper i den offentlige sektor.

Endelig vil jeg med hensyn til dagpengeforslaget især hæfte mig ved de betragtninger, der er gjort i materialet om den økonomiske politik, der nu er tilrettelagt vedrørende en dagpengereform. Jeg synes, den offentlige debat i alt for ringe udstrækning har koncentreret sig om det rigtig langsigtede perspektiv, der ligger i en mere solidarisk dagpengeordning. Er det egentlig særlig solidarisk, at man i dag som dagpengeforsikret skal betale det samme bidrag til sin arbejdsløshedsforsikring, uanset om man hører til de lavtlønnede, der får lave dagpengeydelse, eller man hører til de højtlønnede, der kan oppebære en noget højere dagpengeydelse? Ville det ikke være mere solidarisk – sådan som der nu er lagt op til – at den, der er højt lønnet, og som altså ønsker en højere dagpengeydelse end andre, også selv bidrager med en større betaling til forsikringsordningen? Det er det, jeg forstår ved en solidarisk ordning. Man kan egentlig – lidt stærkt – godt sige, at i dag betaler de lavest lønnede for, at de højest lønnede kan få et højere dagpengebidrag.

Denne side af overvejelserne om dagpengeordningen har kritikerne af denne pakke ikke interesseret sig så meget for, men det er